

Proves d'accés a la Universitat. Curs 2008-2009

Filosofia

Sèrie 4

Escolliu UNA de les dues opcions (A o B).

Opció A

Però encara que la raó, ben orientada i informada, pugui preveure suficientment les conseqüències útils o perniciosos de les qualitats o les accions, no pot produir per si mateixa l'aprovació o el blasme morals. La utilitat no és més que una tendència a un cert fi; si el fi ens fos totalment indiferent sentiríem la mateixa indiferència pels mitjans. Cal, doncs, que es manifesti un *sentiment* per a fer-nos preferir les tendències útils a les perjudicials. Aquest sentiment no pot ser altre que una certa satisfacció per la felicitat dels homes i un desgrat per la seva infelicitat, ja que aquests són els fins a què tendeixen la virtut i el vici. Per tant, la *raó* ens informa sobre les diferents tendències de les accions, i la *humanitat* determina la nostra preferència per les que són útils i beneficioses.

David HUME. *Investigació sobre els principis de la moral*, apèndix I

1. Expliqueu breument les idees principals del text i com hi apareixen relacionades (entre cinquanta i vuitanta paraules).
[2 punts]
2. Expliqueu breument el significat, en el text, dels mots següents (entre cinc i quinze paraules en cada cas):
[1 punt]
 - a) «humanitat»
 - b) «raó»
3. Per què diu Hume que «la raó [...] no pot produir per si mateixa l'aprovació o el blasme morals»? Feu referència als aspectes del pensament de Hume que siguin pertinents, encara que no apareguin explícitament en el text.
[3 punts]

4. Compareu la concepció de Hume de la virtut i el bé amb una altra concepció de la virtut i el bé que es pugui trobar en la història del pensament.
[2 punts]
5. Creieu que Hume té raó quan defensa que l'elecció dels nostres fins no pot estar determinada per la raó? Raoneu la resposta.
[2 punts]

Opció B

—Així doncs, Símmies —féu Sòcrates—, si, tal com hem repetit una vegada i una altra, existeix el bell, el bé i tota mena d'essència semblant, i a aquesta essència referim tot el que ens ve pels sentits; i si hem descobert que es tracta de quelcom que ja era abans en nosaltres i que hem de comparar les coses sensibles amb ella, ¿no és necessari que existeixi també la nostra ànima ja des d'abans del naixement, juntament amb aquestes essències? Si això no fos així, ¿no quedaria sense força l'argument que havíem considerat? Però si és així, ¿no hi ha la mateixa necessitat que tant aquestes essències com les nostres ànimes existeixin abans que nosaltres naixem, i que si no existeixen les unes tampoc no existiran les altres?

PLATÓ. *Fedó*

1. Expliqueu breument les idees principals del text i com hi apareixen relacionades (entre cinquanta i vuitanta paraules).
[2 punts]
2. Expliqueu breument el significat, en el text, dels mots o les expressions següents (entre cinc i quinze paraules en cada cas):
[1 punt]
 - a) «essència»
 - b) «coses sensibles»
3. Expliqueu el sentit de la següent pregunta retòrica del text: «¿no hi ha la mateixa necessitat que tant aquestes essències com les nostres ànimes existeixin abans que nosaltres naixem, i que si no existeixen les unes tampoc no existiran les altres?». Feu referència als aspectes del pensament de Plató que siguin pertinents, encara que no apareguin explícitament en el text.
[3 punts]

4. Compareu la concepció de Plató de l'ànima amb una altra concepció de l'ànima (o del jo) que es pugui trobar en la història del pensament.
[2 punts]

5. Creieu que Plató té raó quan defensa que es pot justificar racionalment que l'ànima segueix existint després que el cos mori? Raoneu la resposta.
[2 punts]

